

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 83 0 P 000817 19 Rev 3
Banjaluka, 02.10.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Gorjane Popadić kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Darka Osmića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari A.H. iz T., ..., zastupanog po punomoćniku R.L., advokatu iz Z., protiv tužene RS, MUP, CJB B., PS za bezbjednost Z., zastupane po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvu Republike Srpske - sjedište zamjenika u Bijeljini, radi poništenja rješenja o prestanku radnog odnosa, vraćanja na posao i naknade novčanih primanja, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 000817 19 Gž 6 od 17.05.2019. godine, na sjednici održanoj dana 02.10.2019. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se odbacuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 00817 17 P 4 od 27.12.2018. godine, poništeni su kao nezakoniti akti tužene i to: rješenje MUP RS-CJB B., Disciplinski sud, broj 12-125-4/07 od 11.05.2007. godine i rješenje drugostepenog Disciplinskog suda MUP RS B.L. broj II K/B-7-125,1-6/07 od 27.08.2007.godine, o izrečenoj disciplinskoj mjeri prestanak radnog odnosa tužioca, te je naloženo tuženom da tužioca vrati na rad i rasporedi na poslove prema njegovoj stručnoj spremi i radnim sposobnostima, kao i da tužiocu isplati naknadu za izgubljene plate i to za period od 27.08.2007. godine pa sve do vraćanja na rad, kao i da tužiocu isplati zakonske zatezne kamate na sve navedene izgubljene plate, počev od dana dospelosti svake pojedinačne plate i to počev od 25. u mjesecu za prethodni mjesec pa do konačne isplate, te da na obračunate iznose plata uplati Fondu PIO naknadu doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje za isti period, kao i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.298,40 KM, sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

Odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog do potraživanog iznosa.

Odbijen je zahtjev tuženog za nadoknadu troškova parničnog postupka.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 000817 19 Gž 6 od 17.05.2019. godine, žalba tužene je usvojena i prvostepena presuda preinačena tako što je odbijen

zahtjev tužioca da se ponište kao nezakoniti akti tuženog i to rješenje MUP-a RS, CJB B., Disciplinski sud, broj: 12-125-4/07 od 11.05.2007. godine i rješenje drugostepenog disciplinskog suda MUP RS B.L. broj: II K/B-7-125, 1-6/07 od 27.08.2007. godine o izrečenoj disciplinskoj mjeri prestanka radnog odnosa, te da se naloži tuženom da tužioca vrati na rad i rasporedi na poslove prema njegovoj stručnoj spremi i radnim sposobnostima, kao i da tužiocu isplati naknadu plata za period od 27.08.2007. godine pa do dana vraćanja na rad sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospelosti svake pojedinačne plate pa do konačne isplate, kao i da se na obračunate iznose plata uplati Fondu PIO naknada doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period, te je preinačena i odluka o troškovima postupka tako što je tužilac obavezan da tuženoj plati troškove postupka u iznosu od 1.280,00 KM, u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Obavezan je tužilac da tuženoj naknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 240,00 KM u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije dozvoljena.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP) propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

U slučajevima u kojima revizija nije dozvoljena prema odredbama stava 2. ovoga člana, stranke mogu izjaviti reviziju protiv drugostepene presude, ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalno pravnog ili procesno pravnog pitanja, važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito, pod uslovima propisanim u članu 237. stav 3. tačka 1. do 3. ZPP.

U reviziji iz stava 3. ovoga člana stranka treba da jasno naznači pravno pitanje zbog kojeg je podnijela reviziju, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava, koja se na njega odnose, te izloži razloge zbog kojih smatra da je ono važno za obezbeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni (član 237. stav 4. ZPP).

Kada se tužbeni zahtjev odnosi na nenovčano potraživanje, za ocjenu prava na izjavljivanje revizije mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju tužilac označi u tužbi (član 53. stav 2. tačka 4) ZPP i član 316. stav 1. u vezi sa članom 321. stav 2. ZPP).

U ovoj parnici tužilac je u tužbi označio vrijednost predmeta spora svog nenovčanog i novčanog potraživanja sa 5.000,00 KM, što je ispod propisanog iznosa od 30.000,00 KM, kao uslova za ostvarivanje prava na izjavljivanje revizije, pa revizija tužioca nije dozvoljena saglasno odredbi člana 237. stav 2. ZPP.

Izjavljujući reviziju tužilac se poziva na odredbu člana 237. stav 3. ZPP, navodeći da postoji potreba da revizioni sud zauzme stanovište o pravnom tretmanu rokova propisanih u disciplinskom pravilniku tužene, da li se radi o rokovima prekluzivnog ili instruktivnog karaktera, posmatrano

paralelno sa odredbama člana 128. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj 55/07-prečišćen tekst, dalje: ZR), kao i o značaju propusta poslodavca da se u disciplinskom postupku zatraži mišljenje sindikata i u vezi sa navedenim pitanjima izražava mišljenje da su rokovi propisani pravilnikom tužene (naročito članom 18. stav 2. i članom 24. stav 1.) za postupanje Inspektorata prekluzivni rokovi.

Revident dalje obrazlaže tok postupka u ovoj pravnoj stvari i navodi da, kada je u ovom predmetu Vrhovni sud Republike Srpske odlučujući o reviziji tužioca 27.11.2014. godine (7,5 meseci nakon izjavljivanja) istu odbacio, da se pozvao na to da je tumačenje rokova za provođenje disciplinskog postupka izraženo u brojnim sudskim odlukama, koje nisu navedene, dok je reviziju tužene 12.04.2018. godine (36 dana od izjavljivanja) dozvolio, a da se pozvao na odluku iz 2001. godine, koja je stara skoro 20 godina i donesena u vrijeme kada je važio drugi zakon i drugi disciplinski pravilnik kod tužene, te revident izražava mišljenje da je Vrhovni sud Republike Srpske u tim situacijama postupao različito, zavisno od toga ko je podnio reviziju.

Iz toka postupka u ovoj pravnoj stvari i obrazloženja rješenja Vrhovnog suda Republike Srpske broj 83 0 P 000817 14 Rev od 27.11.2014. godine “da se o pitanjima rokova za provođenje disciplinskog postupka izjasnila sudska praksa u brojnim odlukama”, proizlazi da je odluka drugostepenog suda broj 83 0 P 000817 13 Gž od 29.01.2014. godine (da odluke disciplinskog suda nisu nezakonite ni u formalnom smislu iz razloga što nije pribavljeno mišljenje sindikata, niti zbog nepoštovanja rokova za provođenje unutrašnjeg istražnog postupka koji provodi Inspektorat, jer zbog nepoštovanja istih tužena nije izgubila pravo na preduzimanje daljih radnji u disciplinskom postupku), bila saglasna zauzetom stavu ovog suda u pogledu karaktera rokova za provođenje disciplinskog postupka i propusta poslodavca da zatraži mišljenje sindikata, pa nije bilo mjesta dozvoljavanju revizije tužioca.

Isto tako, Vrhovni sud Republike Srpske je rješenjem broj 83 0 P 000817 18 Rev 2 od 12.04.2018. godine, dozvolio i usvojio reviziju tužene protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 000817 Gž 3 od 16.01.2018. godine, jer odluka drugostepenog suda (da je relevantno za zakonitost odluke disciplinskog organa to što je propušteno da se zatraži mišljenje sindikata) nije u tom pogledu bila saglasna stanovištu Vrhovnog suda Republike Srpske izraženom u odluci broj Rev-215/2000 od 26.01.2001. godine, na koju se tužena u reviziji pozivala, kao i na različitu praksu istog drugostepenog suda, te praksu Okružnog suda u Istočnom Sarajevu u odluci broj 89 0 P 000291 15 Gž 2 od 17.12.2015. godine, koja se tiče pitanja karaktera rokova i učešća sindikata u disciplinskom postupku.

Tom prilikom ovaj sud se izjasnio o pitanjima koja su se u reviziji postavljala:

- da obaveza poslodavca da zatraži mišljenje sindikata, propisana odredbom člana 14. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti policajaca i drugih zaposlenih u Ministarstvu unutrašnjih poslova Republike Srpske, ne dovodi automatski do nezakonitosti odluke o disciplinskoj odgovornosti i da je treba cijeliti s obzirom na sve okolnosti konkretnog slučaja, kakvo mišljenje je izraženo i u odluci Vrhovnog suda Republike Srpske broj Rev-215/2000 od 26.01.2001. godine.
- da rokovi koji se tiču unutrašnjeg postupka propisanog odredbama člana 17. do 23. Pravilnika i člana 24. stav 1. Pravilnika, predstavljaju rokove za preduzimanje radnji službenih lica u pojedinim fazama postupka i da nepoštovanje tih rokova nema za posljedicu gubljenje mogućnosti preduzimanja procesne radnje koja se u okviru tih rokova trebala izvršiti, za razliku posljedica nepoštovanja rokova propisanih za zastarjelost pokretanja i vođenja disciplinskog postupka čiji

protek se nikakvim pravnim sredstvima ne mogu otkloniti, ali da u konkretnom slučaju proizlazi da je tužena disciplinski postupak pokrenula i okončala u okviru rokova zastarjelosti iz člana 41. stav 2. i 3. Pravilnika.

Iz tog razloga je bez značaja što u rješenju Vrhovnog suda Republike Srpske broj 83 0 P 000817 18 Rev 2 od 12.04.2018. godine, nisu navedene i ostale odluke ovog suda (i one donesene kasnije) o primjeni člana 128. ZR. Takođe, vremenski period u kome je odlučeno o reviziji tužioca i o reviziji tužene u ranijem postupku zavisi od broja predmeta u sudu i o zaduženju svakog pojedinog sudije, pa su slijedom toga neosnovani navodi revidenta da je Vrhovni sud Republike Srpske u tim situacijama postupao različito, zavisno od toga ko je podnio reviziju.

Pored toga, Ustavni sud BiH je u odluci AP-2091/14 od 07.03.2017. godine, izrazio mišljenje da je nesporno da je nadležni organ tužene sa zakašnjenjem proveo propisanu proceduru iz člana 23. Pravilnika, što je trebalo biti prepoznato kao kršenje procedure od strane Okružnog suda u Bijeljini, te da nije obrazložen značaj zanemarivanja obaveze pribavljanja mišljenja sindikata, pa da Ustavni sud BiH nije u mogućnosti da ispita relevantne apelacione navode jer Okružni sud nije dao obrazloženje u tom pravcu, što je bio razlog zašto je ukinuta presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 000817 13 Gž od 29.01.2014. godine.

Dakle, Ustavni sud BiH u predmetu AP-2091/14 nije izrazio svoje mišljenje o karakteru ovih rokova, niti o tome da je odluka nezakonita zbog propusta poslodavca da zatraži mišljenje sindikata, pa nije dovedena u pitanje obaveza poštovanja izraženog shvatanja Ustavnog suda BiH.

Slijedom toga, kako se o pitanjima koja revident postavlja već izjasnio Vrhovni sud Republike Srpske, a pobijana presuda nije suprotna stanovištu ovog suda o istim, valjalo je reviziju odbaciti kao nedozvoljenu na osnovu odredbe člana 247. stav 1. i 4. i odredbe člana 237. stav 2. i 3. ZPP.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić